

Chuyện Bà Già Mang Dép Lào

Lê Thí

Hình minh họa

Khoảng năm 1981, 1982 đời sống giáo viên cực kỳ khó khăn, tôi quyết định đi xe đạp thồ để có tiền mua sữa cho con. Chiếc xe đạp để đi dạy hàng ngày được bổ sung thêm cái giỏ phía trước và cái yên nệm mút phía sau boọc-ba-ga cho khách ngồi... Mỗi sáng cứ 5 giờ là ra đứng ở đầu hẻm trước nhà để chờ khách. Khi trời bắt đầu sáng thì bỏ con hẻm nơi khá gần trường đang dạy, rất dễ gặp học trò, chạy xuống đường Lý Tự Trọng hoặc Trần Cao Vân cách nhà độ 3 km đứng đón khách. Có khách hay không thì 10 giờ 30 phải quay về nấu cơm ăn để chiều... lên lớp.

Một buổi sáng đang bon bon trên đường Trần Cao Vân trước chợ Lầu Đèn, chạy về nhà chuẩn bị đi dạy thì có một bà cụ đáng rất nhà quê đón xe. Vừa mừng vừa lo. Mừng vì được một cuộc xe có thêm tiền. Lo vì sợ khách đi xa không về ăn cơm kịp để 12h30 vào dạy tiết 1.

Tôi phanh xe và hỏi:

– *Cụ đi mô.*

Bà cụ nói

– *Đây xuống bến xe Vĩnh Trung mi lấy máy?*

Thấy bà già nhà quê tôi chột nhớ mẹ. Tuyến đường lại trùng với lộ trình về nhà của mình nên tôi nói:

– *Đúng giá là 1 đồng rưỡi. Còn chừ cụ cho máy cũng được, cụ không có tiền thì con chờ giúp cụ một đoạn, con đang trên đường về.*

Bà cụ cười dơ hàm răng chỉ còn toàn... lợi và nói:

– *Thằng ni đi thồ mà nói nghe vui hỉ!*

Nói xong bà cụ cúi xuống cầm đôi dép Lào đã mòn lín. Hai cái gót đã thủng hai lỗ lớn bằng đồng bạc cào lưng. Cụ bỏ đôi dép vào giỏ xe của tôi và nói:

– *Xuống bến xe mi nhớ nhắc tau lấy đôi dép ni chớ không phải mi đợi tau quên rồi lấy luôn nghe chưa!*

Tôi cười và bảo:

– *Cụ yên tâm. Con không mang dép bằng tay nên không lấy đôi dép ni mô!*

Lên xe chuyện qua chuyện lại mới biết bà cụ ở Thanh Quýt ra thăm, mang cho con trai đang làm công nhân ở cảng một ang gạo vì nghe nói gạo mua tiêu chuẩn ăn không đủ, bữa nào cũng chỉ lưng bụng mà đi làm. Còn bà thì biết tôi là thầy giáo cấp 3 đi xe thồ thêm ngoài giờ để mua sữa cho con.

Nghe hoàn cảnh của nhau, cả hai bà cháu đều im lặng. Một chập tôi nghe bà ngồi sau chếp miệng rồi nói:

– *Răng ai cũng khổ hết trơn ri hè!*

Đến bến xe Vĩnh Trung, tôi quay lại dặn:

– *Cụ ngồi yên, đừng lo, để con tìm xe Vĩnh Điện cho cụ đi. Bến xe đông sợ cụ tìm không ra.*

Tìm được xe đi Vĩnh Điện, tôi phanh xe đạp và nói với cụ:

– *Cụ nhớ lấy đôi dép. Con chờ hộ cụ một đoạn thôi không lấy tiền.*

Bà trả lời:

– *Thằng ni nói nghe được. Tau không trả tiền xe nhưng chờ tau một xí (tí).*

Vừa nói cụ vừa lật lớp áo ngoài rồi mở cây ghim túi áo trong và lấy ra 3 đồng, đưa cho tôi. Tôi giẫy nảy:

– *Con nói rồi. Con chờ giùm không lấy tiền xe.*

Cụ bảo:

– *Biết rồi. Tau cũng không trả tiền xe. Tau cũng không cho mi. Mi có chừ có tay, có sức dài vai rộng mi làm mi ăn. Tiền ni tau gọi mi đem về mua sữa cho cháu tau. Mi không lấy tau la làng*

là mi móc túi của tau. Răng. Nhận đi con, cho bà vui.

Nói xong cụ nhét tiền vào túi áo của tôi rồi cắp nách đôi dép lười đã mòn gót leo lên xe. Lần đó tôi đứng khóc một mình giữa bến xe Vĩnh Trung đông đúc cho đến khi chuyến xe đồ rời bến... chạy khuất!

“Bà ơi. Bà đang ở cõi nào? Nay con có thể viết những quyển sách nhận nhuận bút hàng chục triệu đồng. Đứa cháu nhỏ thời đó nay đã là tiến sĩ làm giảng viên của một trường đại học danh tiếng. Nhưng có lẽ, cho đến lúc chia tay cuộc đời này con vẫn còn nợ bà... một hộp sữa!”

Lê Thí

*Chẳng gì đẹp được bằng tình người!
Nhớ hoài, nhớ mãi, nhớ không thôi!*

*Công danh phú quý rồi sẽ mất;
Chẳng bao giờ lại mất tình người!*

*Thân người rồi sẽ thành tro!
Tình người thì chẳng bao giờ lạt phai!!*

Bạn già

Trần Minh Đức

(trích từ Facebook LT AHCC)

Tương Tư

*Tôi đã gặp em từ bao giờ
Kể từ nguyệt bạch xuống đêm khuya
Kể từ gió thổi trong vầng tóc
Hay lúc thu về cánh nhạn kia?*

*Có phải em mang trên áo bay
Hai phần gió thổi, một phần mây
Hay là em gói mây trong áo
Rồi thả cho làn áo trắng bay?*

*Có phải mùa xuân sắp sửa về
Hay là gió lạnh lúc đêm khuya
Hay là em chọn sai màu áo
Để nắng thu vàng giữa lối đi?*

*Có phải rằng tôi chưa được quen
Làm sao buổi sáng đợi chờ em
Hay từng hơi thở là âm nhạc
Đàn xuống cung trầm, mắt nhớ thương*

*Buổi tối tôi ngồi nghe sao khuya
Đi về bằng những ngón chân thưa
Và nghe em ghé vào giấc mộng
Vành nón nghiêng buồn trong gió đưa*

*Tôi không biết rằng lạ hay quen
Chỉ biết em mang theo nghề thường
Cho nên cặp mắt mờ hư ảo
Cả bốn chân trời chỉ có em*

Nguyễn Sa